

Sygn. akt: I C 102/18 upr.

Na rozprawie dnia 20 kwietnia 2018 r. nie stawił się powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., pełnomocnik powoda zawiadomiony o terminie, wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Pozwana B. B. nie stawiała się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Małgorzata Kłek
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Beata Kaszczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko B. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 04.12.2017 r. powód Kancelaria (...) S.A. w K. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. B. kwoty 862,87 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12.09.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01. 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż pozwana zawarła 30.10.2014 r. z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki na kwotę 650 zł za pośrednictwem należącej do tego podmiotu platformy internetowej. Wierzyciel pierwotny w dniu 30.10.2014 r. wypłacił pozwanej środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki.

Całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wynosi 862,87 zł i obejmuje: 650 zł kapitał pożyczki; 65 zł prowizja; 190 zł opłaty za monity telefoniczne i pisemne. Pozwana zobowiązała się na podstawie w/w umowy pożyczki do jej zwrotu do dnia 11.09.2015 r. Pozwana dokonała wpłaty na rachunek wierzyciela pierwotnego w kwocie 42,13 zł.

(...) Sp. z o.o. w W. dokonał w dniu 28.06.2016 r. na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanej.

Pozwana zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 28.06.2016 r. (...) Sp. z o.o. w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z Kancelaria (...) S.A. w K., na mocy której powód nabył wierzytelności pieniężne wobec dłużników określonych w załącznikach do tej umowy stając się następcą prawnym pierwotnego wierzyciela.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 13-14).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda. Przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z dnia 28.06.2016 r. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie. Zgodnie z w/w umową przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo określone w „Załączniku nr 1 a” i w „Załączniku nr 1 b”. Do pozwu dołączono wyciąg z „Załącznika nr 1 b” do Umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 czerwca 2016 r. (k. 15) obejmujący wierzytelność wobec M. B. wynikającą z umowy z dnia 05.03.2015 r. na łączną kwotę zadłużenia 2 303,57 zł. Nie przedłożono wyciągu z załącznika dotyczącego wierzytelności wobec pozwanej.

Powód nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności wobec pozwanej ani jej wysokości. Do pozwu załączono bowiem umowę ramową pożyczki nr (...) z dnia 05.03.2015 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a M. B. jako pożyczkobiorcą (k. 18-21), potwierdzenie przelewu kwoty 3000 zł na rzecz M. B. (k. 26) oraz kopie wezwania do zapłaty i zawiadomienia o dokonaniu cesji kierowanych do tej samej osoby (k. 16).

Powód nie przedłożył natomiast dokumentów, z których wynikałaby wysokość zobowiązania pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego czy terminy jego płatności. Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda.

Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że pozwana zawarła umowę, z której wynika dochodzona pozwem wierzytelność.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obciążenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania

realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanej jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.